

om det; det er ganske vist, at der er en stor Forskjel paa at forelægge til Raadgivning hele Fællesforfatningen, og saa at tilstede en Discussion om nogle, dog ikke nærmere begrænsede Punkter af samme. Men man pleier dog ikke at underkaste Noget, som eengang er afgjort, en Discussion. Man kan dog ikke sige, at en Discussion med udtryksfuld Tilladelse er uden al Betydning. Medens man ved at forelægge Noget til Betænkning synes at sige: „jeg vil rette mig efter Eders Betænkning, saavidt det er muligt“, saa synes man, ved at forelægge Noget til Discussion, at sige: „tal kun derom, jeg vil see, om jeg kan bruge Noget af det, I sige.“ Naar det derfor var saa overordenlig farligt, som det ganske vist vilde være, og som den høitærede Cultusminister fandt og træffende har skildret, at forelægge den hele Fællesforfatning eller væsentlige Dele af samme til Betænkning for Holsteens og Lauenborgs Stænder, saa kan det ikke være aldeles uden Fare at tilstede en Discussion om nogle, ikke nærmere begrænsede Dele af Fællesforfatningen. Faren er mere indirecte end directe; Faren bestaaer mere i Skindet end i Virkeligheden. Den bestaaer deri, at Regjeringen, ved at tilstede denne Discussion, synes, saaledes som ogsaa de tydste Stormagter have opfattet det, at betragte Fællesforfatningen som et ikke afsluttet Værk, som en blød Masse, hvoraf der endnu kan dannes enten en Billedstøtte eller et Skabstøttehoved, ikke som en Afgjørelse af, men som en Indledning — saaledes hedder det i en af de preussiske Depecher — til Forfatnings-Spørgsmaalets endelige Regulering.

Det er dette Skin, angaaende hvilket jeg vilde udbede mig en Forklaring af Regjeringen. Hvis man vilde svare mig, at jeg uden Videre skulde forlade mig paa, at Regjeringen ikke har forandret sin Anerkjendelse af Fællesforfatningen, saa siger jeg: Ja, dertil er jeg ogsaa meget tilbøielig; men naar der paa den ene Side staaer Personer og deres Udtalelser, og paa den anden Side Noget, der ligner en Kjendsgjerning, saa er det lige urimeligt i blind Tillid at fornægte den tilfyneladende Kjendsgjerning og at fatte en maaffee aldeles ubegrundet Mistillid til

Personerne, men naturligt er det, at der opstaaer en Tvivl; og det er naturligt, at man ønsker denne Tvivl opløst. Jeg skal imidlertid erkjende Diebliftets særdeles Banffelighed, jeg skal erkjende, at Regjeringen, ved at gaae ind paa en udførlig Discussion herom, hvorunder ogsaa andre Forhold kunne blive dragne ind, let kan komme i en stæv Stilling saavel til Fællesrepræsentationen som til Udlandet; jeg skal endvidere tage Hensyn til den Uengsteligthed, som det er mig bekjendt er tilstede her i Salen hos adskillige af Regjeringens Benner, for en saadan Discussion, og jeg skal derfor nøies med en ganske simpel Erklæring, en Erklæring, som ikke er Andet end en Gjentagelse af Regjeringens tidligere Udtalelser, en Erklæring om, at Regjeringen anerkjender Fællesforfatningen for et afsluttet Værk, hvis Udvikling ene beroer paa fri Overenskomst mellem den og Rigsraadet, og at den for sit Vedkommende altid vil modsætte sig enhver Formindskelse eller Forvanskning af de nationale og constitutionelle Rettigheder, som ved Fællesforfatningen ere det danske Folk tilfikkede. Dersom Regjeringen giver en saadan Erklæring, saa vil jeg være fuldkommen tilfredsstillt under de nærværende Forhold.

Isald man endelig skulde vilde spørge mig, om jeg har forandret min Opfatning af Fællesforfatningen, siden jeg fremtræder med denne Forespørgsel, som det synes til Støtte for den, saa svarer jeg: Nei, min Opfattelse er idag accurat den samme, som da jeg med stor Selvovervindelse maatte give Grundlovs-Indskrænkningens Ikrafttræden mit Samtykke. Jeg gjorde det da med fuldt Overlæg, og jeg har endnu ingenstunde angret det, og jeg troer heller ikke, at jeg nogenstunde vil komme til det, fordi der da ikke var nogen anden Uvei. Men jeg gjorde det i den Forudsætning, at det var det yderste Minimum af national og constitutionel Ret, hvormed det danske Folk nogenstunde kunde slaae sig tiltaals; efter min Mening forelaae der et Undermaal af Ret, men under det er det mig umuligt nogenstunde at komme, og hvis det altsaa ikke